

מקור המאמר בזהר פרשת אמור דף קא ע"ב - קב ע"א
טעם לשעיר הכשתלח - ב

לְרַעֲיָא דְבַעֲי לְאַעְבְּרָא עֲאֵינְה בְּחַד נְהָרָא, אַעְבְּר
וְאַבָּא לְקַטְרָנָא לִיָּה בְּעֲאֵינְה, רַעֲיָא הָוָה
חַכִּים, אָמַר מָאִי אַעְבִּיד, דְּבַעוּד דְּאָנָא אַעְבְּר
לְטַלְיָא, יְקַטְרַג הוּא בְּעֲאֵינִי. זְקַף עֵינְוִי, וְחַמָּא בֵּין
עֲאֵנָא, חַד תִּיִּשָּׂא מֵאֲלֵין תִּיִּשִׁי בְּרָא, דְּהָוָה רַב
וְתַקִּיף. אָמַר, אֲשִׁדִּי דָא לְקַבְּלִיָּה, וּבַעוּד דְּמַקְטְרָגִי
דָא בְּרָא, אַעְבְּר לְכָל עֲאֵנָא, וְיִשְׁתַּזְכּוּן מֵיָּנְה.

כַּף קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא אָמַר, וְדָאִי הָא תִּיִּשָּׂא חַד
רַב וְתַקִּיף וְאֲלִים, אֲשִׁדִּי לְקַבְּלִיָּה, וּבַעוּד
דְּהוּא יִשְׁתַּדַּל בֵּיה, יַעְבְּרוּן בְּנִי, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח
קַטְרָנָא לְגַבֵּיָּהוּ. מִיד, וַיֹּאמֶר יי' אֶל הַשָּׁטָן
הַשְּׂמֶת לְבָבְךָ. עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא זְווג לְהוּ
בְּחַדָּא, דְּכַתִּיב הֵנוּ בִּידְךָ. בְּעוּד דְּהוּא אֲשִׁתַּדַּל
בֵּיה, שָׁבִיב לֹזֵן לְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֲשִׁתַּכַּח קַטְרָנָא
לְגַבֵּיָּהוּ.

אוֹף הָכִי בְּהָאִי יוֹמָא, דְּלְטוֹרָא זְמִין לְאַלְלָא
אַרְעָא, וּבַעֲינָא לְשִׁדְרָא לְקַבְּלִיָּה בְּמָה
דִּיתַעְסַק (פְּגוּנָא דִּילִיָּה), וּבַעוּד דְּאִיהוּ אֲשִׁתַּדַּל בֵּיה,

מִזְמַן לְרַגְלֵךְ אֶת הָאָרֶץ, וְצָרִיכִים לְשַׁלַּח כְּנַגְדּוֹ בְּמָה שִׁיתַעְסַק (בְּדַגְמָה שְׁלוֹ), וּבַעוּד שֶׁהוּא מִתַעְסַק

לְרוּעָה שְׂרָצָה לְהַעְבִּיר
צֵאנוּ בְּנֵהָר אֶחָד. עָבַר זָאב
לְהַתְגַּרוֹת בְּצֵאנוּ. הַרוּעָה
הִיָּה חָכֵם, אָמַר: מָה אַעֲשֶׂה,
שְׁבַעוּד שְׂאֵנִי מֵעַבִּיר אֶת
הַטְּלָאִים, הוּא יִתְגַּרָה בְּצֵאנוּ?
הַרִים עֵינְוִי וְרָאָה בֵּין הַצֵּאן
תִּישׁ אֶחָד מֵאוֹתָם תִּישִׁי
הַבֵּר, שְׁהִיָּה גְדוֹל וְחֹזֵק. אָמַר:
אֲזַרְק זֶה כְּנַגְדּוֹ, וּבַעוּד
שְׂמַתְגָרִים זֶה בְּזֶה, אַעְבִּיר
אֶת כָּל הַצֵּאן וְיִנְצְלוּ מִמֶּנּוּ.

כַּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר:
וְדָאִי הַתִּישׁ הַזֶּה גְדוֹל אֶחָד
וְחֹזֵק וְאֲלִים, אֲזַרְק כְּנַגְדּוֹ,
וּבַעוּד שֶׁהוּא מִתַעְסַק עִמּוֹ,
יַעְבְּרוּ בְּנִי, וְלֹא יִמָּצֵא
קַטְרָנָא עֲלֵיהֶם. מִיד - וַיֹּאמֶר
ה' אֶל הַשָּׁטָן הַשְּׂמֶת לְבָבְךָ.
עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זְווג
אוֹתָם כְּאֶחָד, שְׂכַתוּב הֵנוּ
בִּידְךָ. בְּעוּד שֶׁהוּא מִתַעְסַק
בּוֹ, עָזַב אֶת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא
נִמְצָא מִקְטְרָג אֲלֵיהֶם.

אִף כָּאֵן בֵּיּוֹם הַזֶּה הַמְלָשִׁין

בו, עוזב את ישראל. ומשל
אומרים למזלזל של בית
המלך: תן לו מעט יין,
וישבחך לפני המלך. ואם
לא, יאמר למלך דבור רע.
לפעמים נוטלים את אותו
דבור עליוני בית המלך,
והמלך עושה בגללו דין.

רבי יצחק אומר, לשוטה
שעומד לפני המלך, תן לו
יין, ואחר כך אמר לו והראה
לו כל אותן טעיות שעשית
וכל אותן רעות, והוא יבא
וישבח אותך, ויאמר שלא
נמצא בעולם כמותך. אף
כאן, הרי עומד המלשין
תמיד לפני המלך, ישראל
נותנים לו את הדורון הזה,
ובדורון הזה פתק לכל
הרעות ולכל הטעיות ולכל
החטאים שעשו ישראל,
והוא בא ומשבח את ישראל,

ונעשה עליהם סנגור, והקדוש ברוך הוא מחזיר את הכל לראש הרעים של עמו, משום
שכתוב (משלי כה) כי גחלים אתה חתה על ראשו.

שביק לון לישראל. ומתלא אמרי לזלזולא דבי
מלכא, הב ליה זעיר חמרא, וישבחה קמי מלכא.
ואי לא יימא למלכא מלה בישא. לזמנין נטלין
לה לההיא מלה, עלאי דבי מלכא, ומלכא עביד
דינא בגיניה.

רבי (דף ק"ב ע"א) יצחק אומר, לשטיא דקאים קמי
מלכא, הב ליה חמרא, ולבתר אימא ליה,
ואחזי ליה, כל אינון טעוון דעבדת, וכל אינון
בישין, והוא ייתי וישבחה, ויימא דלא ישתבח
בעלמא כוותך. אוף הכא, הא קאים דלטורא
תדיר קמי מלכא, ישראל יהבין ליה האי דורון,
ובהאי דורון פתקא, לכל בישין, ולכל טעוון, ולכל
חובין דעבדו ישראל, והוא אתי ומשבח להו
לישראל, ואתעביד סניגורא עליהו, וקודשא בריך
הוא אהדר כלא לרישא דבישי דעמיה, בגין
דכתיב, (משלי כה) כי גחלים אתה חתה על ראשו.

ספר אור הזהר (עמוד 400)

כא) מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו מבין
ובגדון שאר הלמוד יהיה בזה האופן: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו
מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי היא סגולה. וגם ילמד עין יעקב וספר מנורת המאור
וספרי יראים. מלבד שעורין הקצובין ללמוד תנ"ך ומדרשי רבותינו זכרונם לברכה כמו עין יעקב
ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו ובספרי המוסר המיוחדים על פי חכמת האמת בספר הראשית
חכמה והשל"ה וכהאי גוונא. ובשבת זמן למוד ספר הזהר עם פרושים ובאורים בעיון מעט בספרי
הקבלה בהרמ"ז וספר מקדש מלך... עד כאן לשונו.

(תשובת אדמו"ר הזקן רבי שניאור זלמן מלאדי זכר צדיק לברכה לחיי העולם הבא - שנת תשס"ה)